

Гонимарник. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Ця історія могла статися тільки у Львові — старому й шляхетному, сучасному й прагматичному. Тут оживають легенди, і кохання, сильніше за долю, здатне здолати навіть давнє чаклунство. У цій історії є він і вона. Обоє мають загадки й таємниці, приховані та явні таланти, але найголовніше — силу свого роду. Студентка Аліна — дев'ятнадцятирічна бунтарка із яскраво-зеленим волоссям, художниця, книголюбка й відлюдько. Сашко теж студент, таємничий красень, якого прозивають Кажаном за любов до чорного одягу. Весела вдача, багато друзів — він свій у будь-якому товаристві. Утім, можливо, у його житті є речі, про які не здогадуються його шанувальники, бо ж ніхто з них ніколи не чув про дводушників-гонимарників.

1. Аліна

Вже надходить ніч, заснуло місто,
Ти стоїш одна біля вікна.
І тремтять на шибках краплі чисті,
Ти на себе дивишся з-за шкла...
Костянтин Москалець

Аліна любила вдаватись до провокацій. Це означало бути недосконалою для світу, потайною — для однолітків та незрозумілою — для батьків. Навіть у рідній художній академії серед диваків, якими вважає цей світ майже всіх художників, вона залишалася дивовижею, білою вороною. Ні — чорною вороною серед білих ворон. Їй подобалося драгувати незнайомих людей, дражнити батьків та знайомих. Ходити по лезу бритви, робити речі, завше на грані...

У такий спосіб вона випробовувала себе на міцність. Щоправда, світові здавалося, ніби то Аліна його випробовує. Дівчина могла вдягнути національний стрій і взути футбольні бутси або перефарбувати волосся у салатний колір чи постригтися наголо.

Вона це робить мимоволі — просто сьогодні такий настрій, саме такий. І всенький світ до цього мовби й не має жодного стосунку. Ну, хіба що трохи.

Аліна часто впадає у крайнощі. Захоплюється макраме й оригамі, витинанкою, має другий розряд зі стрільби з малокаліберної гвинтівки, знає напам'ять усього «Кобзаря» Шевченка й шаленіє від Гомера та Жака Лакана. Вона закінчила курси крою і шиття, курси екстрасенсів, деякий час відвідувала курси гри на гітарі, та, на жаль, не знайшла у Львові курсів гри на трембіті.

Тато вважає, що він її розуміє. Виправдовує всі доньчині діяння, навіть найбезглуздіші. Тому завжди беззастережно підтримує кожне її захоплення. Вочевидь, у часи молодості, коли соцреалізм був єдино «визнаним» і можливим творчим методом, її тато не зміг розкритися

повністю. «Зі соцреаліста стати монументалістом — незначний прогрес для художника.

Особливо коли маєш тягу до геть іншого», — інколи сам собі казав чоловік. Василь Петрович завжди був заслабким для того, щоби вийти за рамці соцреалізму, який у совковому минулому його непогано годував. Комфорт і пільги спілчанського членства й перебування в компартії пересильовали потяг до правдивого джерела натхнення. Саме тому чоловік давав своїй єдиній донечці стільки волі й простору.

Все це списувалось не на розбещеність чи свавільність юної душі, а на прояв неабиякого таланту. Часто його погляди на виховання доньки не збігалися з поглядами мами Ірини. Через це подружжя інколи сперечалося. Закінчувалося все однаково. Дружина погрожувала розлученням, і Василь перепрошував у коханої, бо ж її правда і їй завжди видніше. Однак тихцем продовжував догоджати Аліні.

Коли Аліні було три роки, тато застав її за «маляням» — так вона називала малювання. У випадково залишеній на письмовому столі «Енциклопедії мистецтва» мала завзято й натхненно виводила якісь каляки-маляки. Батько, замість розгніватись, навпаки — відчув гордість: у його дівчинки прокинувся талант і и до всього пречудовий смак. Бо малювала донька свої «шедеври» не абиде, а поряд з «Данаєю» Рембрандта й «Жінками в саду» Моне. Ці жахливі каракулі він зберігає і досі як важливу сімейну реліквію.

Мама. З нею Аліні нелегко, як і мамі з Аліною.

Хіба можна терпіти та приймати вічну імпульсивність доньки і так звані творчі заскоки майбутнього генія, який тим генієм може й не стати? Нещодавно Аліна порізала нові штори у спальні батьків, щоб пошити собі спідницю та маринарку. Ірина не на жарт розлютилася. Не так на те, що гардини зіпсовані, як тому, що сталося це пізно ввечері. Посеред ночі не побіжиш купувати нові. «Як це — на ніч вікна залишати "розхристаними"? Що про нас люди подумують!» Ага, четвертий поверх, напроти жодного будинку, лише сквер зі старими тополями; хоча ні — ще зорі на небі та місяць уповні. Мама навіть відмовилася лягати спати у спальні й постелила собі в батьковому кабінеті на розкладному кріслі.

Ірина, звісно, вирішила провчити нечемну доньку, яка «не цінує татової опіки, материнського тепла, робить усе на зло батькам» і так далі. Тож і покарання відповідне підшукала. Ех, батьки-батьки!

Не можуть звикнути до думки, що їхня мала Аліна вже виросла.

Тато має дві майстерні. В одній він працює та зберігає «мотлохо-шедеври» — так він критично називає свої картини совкового періоду. Друга — майже як квартира. Величезна кімната, яка поділена на зони та слугує і власне майстернею, і кухнею, і спальнею, як бонус — окрема лазничка. Майстерня розташована над дев'ятим поверхом. Пологі стіни під конфігурацію нахилу даху створюють надзвичайно невимушений романтичний стиль. Зазвичай «нові люди», вперше потрапивши до майстерні, не можуть відразу звикнути до химерно викривлених стін і стелі. Однак ця химерна дивність (як для кого, звісно!) повсякчас компенсується прекрасним краєвидом з вікна — на дахи, хмари, сонце, вітер і навіть дощ. Житлова мансарда займає тільки половину площі над дев'ятим поверхом. Інша половина залишається банальним дахом. Отаким собі трішки похилим «балконом», лише без перил. Можна спокійно прогулюватися ним, уявляючи себе принцесою з казки Андерсена «Кресало» або Карсоном, що живе на даху. Сусіди в тебе — птахи, небо, місяць, зорі, сонце та хмари.

Татусь дозволив доньці користуватися цією майстернею скільки завгодно, коли завгодно і як завгодно.

О, ця дивовижна майстерня! Аліна інколи там почувала. Була просто закохана в музику дощу, який весело дріботить дахівкою зовсім поруч, майже над вухом, чи вдавано-сердито тарабанить, торкаючись у серці неспокійних струн.

Рекомендована література

Залишся, якщо кохаєш

Розпусні загублені хлопці. Книга 2. Темний

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ